

On és la meva estrella?

Un relat de: [Llibre](#)

En una petita pineda prop d'una gran ciutat hi vivia la bruixeta Haikua. Havia arribat del Japó, on havia après a la millor escola de màgia els seus poemes-encanteris: els haikus. Era simpàtica, riallera, sempre intentava ajudar i per això tothom se l'estimava molt. Però també era una mica despistada. Perdia l'escombra per tots els racons, s'oblidava el barret de punxa a les botigues i sovint li havien donat un cop de mà quan buscava la vareta.

Una nit va sortir a passejar amb l'escombra i va veure que a la vareta hi faltava l'estrella màgica. Va pronunciar l'encanteri per recuperar-la:

Torna dolç estel.

Ets escata de plata.

Somriure de llum.

Però la vareta continuava sense cap estrella.

Haikua va pensar que l'havia perdut en el laberint de carrers de la ciutat o en el cel enterenyinat d'antenes, i tota decidida s'hi va arribar.

—Què fas per aquí a aquestes hores? —li va preguntar la seva amiga Brisall.

—Estic buscant l'estrella de la meva vareta.

—Potser és dalt del campanar de l'església, enganxada al parallamps. Ja saps com li agrada enfilar-s'hi.

—És clar! —i va pronunciar les paraules màgiques per recuperar-la:

Torna dolç estel.

Ets pètal de tendresa.

Brot de sentiments.

Però la vareta continuava sense cap estrella i la bruixeta Haikua va seguir el seu camí.

—Què fas per aquí a aquestes hores? —li va preguntar el seu amic Neville.

—Estic buscant l'estrella de la meva vareta.

—Potser la té l'Estel, la menuda del tercer pis. Ja saps com li agrada jugar amb ella.

—És clar! —i va pronunciar les paraules màgiques per recuperar-la:

Torna dolç estel.

Ets guardiola d'encís.

Espurna de llum.

Però la vareta continuava sense cap estrella i la bruixeta Haikua va seguir el seu camí. Va trobar Nurkatt, la pianista, i també la parella d'artistes Darkman i Xantalam, però ningú no havia vist l'estrella màgica. Haikua repetia els seus encanteris:

Torna dolç estel.

Ets gota de rosada.

Dring de llibertat.

L'estrella no apareixia i la bruixeta s'entristia cada cop més. Ja no sabia a qui preguntar quan de sobte va sentir, molt endins, una veu que li deia:

Agafa'm la mà.

Confia en mi i el vent.

Màgia en el cor.

La va reconèixer a l'instant i tot seguit una forta ràfega de tramuntana la va dur fins a la seva estimada amiga, la bruixeta Sallibre, a qui anomenaven així perquè es capbussava en els llibres en una petita cala d'un poble mariner.

L'alegria del retrobament va ser molta i a poc a poc Haikua es va adonar que havia viatjat molt lluny, que la màgia dels sentiments i de l'amistat l'havien portat al costat de la seva amiga. Ella li va explicar que en aquella petita cala hi vivia, i que no tan sols llegia llibres, sinó també la natura: el mar, el cel, les roques, perquè s'havia adonat que en ells i en el cor és on neix la veritable màgia. Van seure amb les mans entrelaçades i la bruixeta Sallibre li va dir:

Alça els teus ulls,

escolta el seu batec.

Màgia en el cor.

Haikua va mirar cap al firmament i es va sorprendre en veure la lluna i la seva estrella que lluien ben brillants al seu damunt.

—Oh! Que n'és de lluny! Com ho faré per recuperar-la? Cap encanteri no té tanta força...

—No, estimada amiga —va dir Sallibre eixugant-li les llàgrimes—. Mira-les bé i escolta'm atentament: Cada estrella és una nota musical en el pentagrama del cel, una cuca de llum en la foscor del bosc, una guspira de foc, una gota de rou en el jardí del vespre —i va continuar—: L'estelada és dolça melodia, corriol sense bardisses, flama abrandada, envelat amb fanal d'argent, paradís on hi floreixen els somnis, màgic llenç de reflexes en les entranyes de la nit, i la teva estrella forma part d'aquesta paleta rutilant. Sense ella els mancava la peça dels trencaclosques que les converteix en màgiques.

Mentre, el plor de la bruixeta Haikua es transformava en un gran somriure perquè veia en el cel tot el que li explicava, i ambdues es van fondre en una abraçada mentre Sallibre li deia:

—La màgia, estimada amiga, és en tot el que ens envolta. Només cal que mirem no tan sols amb els ulls, sinó també amb el cor, per meravellar-nos amb la natura, bressolar l'ànima dels homes perquè segueixin el bon camí, perquè visquin amb il·lusió i tinguin sempre els somnis per horitzó.

La bruixeta Haikua i la bruixeta Sallibre, amb les mans agafades, van mirar el firmament i van veure, embadalides, com la lluna somreia i l'estrella els picava l'ullet. Les dues amigues, felices, van dir alhora:

Amb els ulls del cor

trobaràs la màgia.

Estel d'amistat.

(La màgia de l'escriptura... o potser caldria dir de l'amistat, m'ha dut a compartir la creació d'aquest conte amb la meva estimada amiga [Anna Rispau](#), o bruixeta Haikua, si preferiu anomenar-la així. Tot un plaer poder dir que "On és la meva estrella?" està escrit a quatre mans i que les altres dues són les seves.)